

Neghina, pești răi și fecioare nechibzuite

Versete călăuzitoare: Matei 13.24,25; 13.47,48; 25.1,2

Trei parabole enigmatice

Ce au comun neghina, peștii răi și fecioarele nechibzuite? Dacă nu ști multe despre Biblie, răspunsul tău ar fi cam așa: „Absolut nimic!”, sau: „Ce întrebare ciudată!”, sau: „Ce este neghina?” Fără să ști ceva despre parabolele lui Isus, această întrebare are puțin sens. Oricum ar fi, chiar și la citirea fugitivă a parabolelor Domnului despre Împărăția cerului din evanghelia după Matei, imediat se recunosc aceste expresii.

Probabil aceste afirmații îți sunt cunoscute, dar te-ai mirat tu de interpretarea acestor parabole enigmatice din evanghelia după Matei? De ce semănătorul a permis să fie semănată neghină în câmpul lui, și de ce a permis el ca neghina să crească împreună cu grâul? De ce nu a plivit el neghina, înainte ca grâul să se coacă? De ce în mreajă au fost prinși pești buni și pești răi? Nu este Biserica numai pentru creștini? Și de ce mirele a spus fecioarelor nechibzuite, că el nu le cunoaște? Să studiem mai îndeaproape aceste parabole.

Isus povestește parabola despre grâu și neghină în evanghelia după Matei 13.24-30; parabola despre peștii buni și peștii răi o povestește în evanghelia după Matei 13.47-50, și despre fecioarele nechibzuite El vorbește în evanghelia după Matei 25.1-13. Toate aceste trei parabole sunt categoric despre Împărăția cerurilor, și în toate aceste trei parabole este la final o despărțire categorică între cei binecuvântați și cei condamnați. Nu este nici o grupă de mijloc sau neutrală, căci aceste istorisiri sunt parabole, ele sunt mai mult decât istorisirile obișnuite. Ele au un sens profund, așa cum au toate parabolele Domnului. Care este afirmația acestor trei parabole și care este aplicarea lor astăzi?

Împărăția cerurilor este anunțată

Ca să se înțeleagă sensul parabolelor, trebuie să răspundem la o primă întrebare: „Ce este și când este Împărăția cerurilor?” Profețiile Vechiului Testament sunt pline de referiri la venirea Domnului și la Împărăția Sa. Mesia sau „Unsul” trebuia să fie un urmaș al împăratului David și cu toate acestea El va fi divin și va fi trimis din cer, ca să întemeieze pe pământ Împărăția Sa. Când Ioan Botezătorul, antemergătorul lui Hristos, a început slujba sa, el a vestit că această Împărăție „s-a apropiat” (Matei 3.2). Domnul ar veni, și El a venit realmente! Împărăția Domnului a fost oferită poporului Israel, așa cum a fost profețit și făgăduit în Vechiul Testament.

Dar pentru a primi pe Domnul și Împărăția Sa, poporul ar fi trebuit să recunoască eșecul lui în ascultarea față de Dumnezeu. Oamenii ar fi trebuit să renunțe la necredința lor. Aceasta este ce spunea Ioan prin „botezul pocăinței”. Mulți oameni au ieșit în pustiu, ca să facă botezul lui Ioan și în felul acesta să arate pocăința lor. Oricum, botezul lui Ioan a devenit un eveniment

cunoscut. Pentru mulți oameni era „normal” să se lase botezați, și nu era o căință veritabilă. Poporul ca întreg și în mod deosebit conducătorii religioși nu au recunoscut cu adevărat păcatele lor și nici nu și-au pregătit inimile pentru venirea lui Mesia. Ioan Botezătorul a refuzat să boteze pe saducheii și fariseii care se considerau drepti și i-a numit „pui de vipere” (Matei 3.7). Acești fățarnici nu erau interesați să schimbe căile lor, ca să se pregătească pentru venirea lui Mesia.

Când Isus a intrat în scenă, ca să înceapă lucrarea Sa publică, Ioan Botezătorul l-a recunoscut nu numai ca Mesia, ci și ca Mielul lui Dumnezeu, care va muri pentru păcatele lumii. [Nota redacției: Hristos a murit pentru lume și a ispășit păcatele aceluia care cred în El.] Mulți creștini însă nu înțeleg că Domnul în primele zile de început ale slujirii Sale nu a pus accentul pe faptul că El ar fi Mielul lui Dumnezeu, care va trebui să meargă la cruce, ca să moară. Mai degrabă El a continuat să predice mesajul pe care Ioan Botezătorul l-a învățat: „De atunci încolo, Isus a început să predice și să zică: «Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor s-a apropiat»” (Matei 4.17). Când El a trimis pe cei doisprezece ucenici în misiune, El le-a zis să predice același mesaj: „Mergeți ... și pe drum, predicați și ziceți: «Împărăția cerurilor s-a apropiat»” Matei 10.6,7).

Împărăția cerurilor este respinsă

Vedem astfel, că Isus Hristos face națiunii Israel o ofertă veritabilă și reală a făgăduitei Împărăției a cerurilor. Vor accepta ei pe Împăratul lor și Împărăția Sa? Noi cunoaștem răspunsul trist. Israel a respins pe Mesia al lui și Împărăția Sa. Conducătorii religioși au săvârșit chiar păcatul de neiertat, atribuirea lucrării minunate a Domnului puterii lui Satan! (Citește Matei 9.34 și 12.24). Începând din acest moment vedem o schimbare clară în lucrarea publică a Domnului. Pentru prima dată Domnul revelează, că El va înființa „Biserica” Sa (Matei 16.18). Aceasta este prima menționare a Bisericii în Biblie. De asemenea Domnul începe să vorbească pentru prima dată despre ceea ce urma să aibă loc, despre moartea Sa și despre învierea Sa: „De atunci încolo, Isus a început să arate ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să sufere multe din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că va fi omorât și că a treia zi va învia” (Matei 16.31).

Domnul nu a mai predicat că Împărăția cerurilor s-a apropiat. În loc de aceasta, El a început să învețe în parabole despre Împărăția cerurilor. În aceste parabole Isus începe să dezvăluie „tainele Împărăției” (Matei 13.11) și forma, pe care Împărăția o va lua, până în momentul când Împăratul lepădat va reveni în putere și glorie.

Împărăția cerurilor în momentul actual

În Noul Testament cuvântul „taină” se referă la ceva care era ascuns în Vechiul Testament, dar care odată cu venirea lui Hristos a fost revelat. Deci adevărul ascuns despre Împărăția cerurilor, care în Vechiul Testament nu era încă revelat, este dezvăluit în parabolele despre Împărăție. Și aceasta ne conduce înapoi la tema noastră despre neghină, pești răi și fecioare nechibzuite.

În toate profețiile și făgăduințele din Vechiul Testament, care se referă la Împărăție, nu este nici un pasaj care să spună ceva despre faptul că lucruri rele cum ar fi neghina, peștii răi și fecioarele neînțelepte ar fi tolerate în Împărăția lui Mesia. Fapt este, că nu este nimic, care să lase să se înțeleagă că Domnul Se arată de două ori. Sunt parabolele care ne deschid ochii pentru tainele Împărăției cerurilor. În parabolele din evanghelia după Matei, Împărăția cerurilor este Împărăția făgăduită, așa cum ea există astăzi, până va reveni Domnul nostru, ca să instaureze pe pământ o Împărăție de o mie de ani.

Este important să se diferențieze între Împărăția cerurilor și Biserică. Împărăția cerurilor nu este același lucru cu Biserica! Biserica este alcătuită numai din credincioși adevărați. Împărăția cerurilor este o noțiune mai largă, care include întreg creștinismul și nu numai pe credincioșii adevărați, ci și pe aceia care în mod fals mărturisesc credința. Perioada de timp a Bisericii începe la Rusalii și se încheie în ziua răpirii, când Hristos va lua la Sine Biserica Sa, pentru ca ea să fie pentru totdeauna la El. Perioada de timp a Împărăției cerurilor merge mai departe până la a doua venire a Domnului, când El revine în putere și glorie. Acest timp include timpul Necazului cel mare. În timp ce parabolele despre Împărăția cerurilor cuprind întreaga perioadă de timp între cele două venituri ale Domnului, cele trei parabole, pe care noi le studiem, accentuează evenimentele de la sfârșitul veacului și despărțirea între credincioșii fideli și creștinii cu numele, când Domnul va reveni.

Grâul și neghina

Matei 13.24,25: *Isus le-a pus înainte o altă parabolă, spunând: «Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care seamănă sămânță bună în ogorul lui; dar, în timp ce oamenii dormeau, vrăjmașul lui a venit și a semănat neghină [de fapt zizanie, o plantă asemănătoare cu grâul; la fel și în versetele 26 și 27] printre grâu și a plecat.*

Avem un avantaj la determinarea înțelesului parabolei despre grâu și neghină: În Matei 13.36-43 Domnul Însuși explică pentru noi parabola, așa că nu trebuie să ne întrebăm, dacă noi am interpretat-o corect! Neghina (sau zizania) este o iarbă, care în primele faze de creștere arată ca grâul. În parabolă neghina reprezintă pe „fiii celui rău” (Matei 13.38). Acești necredincioși arată ca adevărații credincioși, dar mărturia credinței lor este falsă. La sfârșit se va vedea că ei niciodată nu au fost mântuiți. Ei nu au voie să intre în Împărăția [publică] a lui Hristos, ci vor suferi veșnic în iad (Matei 13.42). Este important să se înțeleagă, că „plânsul și scrâșnirea dinților” nu este descrierea unei „pierderi a premiului” pentru credincioși care au trăit o viață infidelă. Sunt necredincioși; „fiii celui rău” (versetul 38). Pe de altă parte grâul simbolizează pe „fiii” drepecți, care vor fi adunați ca să aibă parte de gloria Împărăției, când Domnul va reveni (Matei 13.43).

Peștii buni și peștii răi

Matei 13.47,48: *Din nou, Împărăția cerurilor este asemenea unui năvod aruncat în mare și care a adunat tot felul de pești. După ce s-a umplut, l-au tras la mal și, stând jos, au strâns în vase ce este bun și au aruncat afară ce este rău.*

În parabola despre peștii buni și peștii răi, Împărăția cerurilor este asemenea unui năvod mare, care a fost aruncat în marea lumii. În năvod sunt adunați pești buni și pești răi. În același fel, acolo unde ajunge Evanghelia sunt adunați în același fel credincioși adevărați și „mărturisitori” falși în domeniul Împărăției cerurilor. Sortarea peștilor, ca și separarea grâului de neghină, va avea loc abia la sfârșitul veacului. Atunci [nota redacției: aici sunt două sortări, care nu au loc în același timp, și anume sortarea făcută de pescari și sortarea făcută de îngeri] peștii răi, care numai au mărturisit că cred, dar care de asemenea au fost prinși în năvodul Împărăției cerurilor, vor fi sortați de cei dreپți și înlăturați, că să sufere același sfârșit ca și neghina: în „cuptorul de foc”, unde va fi „plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 13.50). „Peștii buni”, care sunt dreپți din cauza credinței lor adevărate și primirea Împăratului, vor savura moștenirea în Împărăția de o mie de ani a Domnului pe pământul acesta. [nota redacției: este vorba, așa cum autorul a spus pe drept mai înainte, de credincioșii din creștinătate. Ei nu vor trebui să primească pe Împăratul, căci ei au fost deja înainte răpiți la Domnul, și ei vor avea parte de Împărăție nu pe pământ, ci din cer.]

Fecioarele chibzuite și fecioarele nechibzuite

Matei 25.1,2: *Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care, luându-și candelarele, au ieșit în întâmpinarea mirelui. Și cinci dintre ele erau nechibzuite, și cinci chibzuite.*

Parabola despre fecioarele chibzuite și fecioarele nechibzuite din evanghelia după Matei 25 se referă de asemenea în mod deosebit la Împărăția cerurilor (Matei 25.1). Această parabolă cuprinde întreg timpul dintre cele două veniri ale lui Isus Hristos. Domnul nu ne-a dat interpretarea acestei parabole, dar este cu adevărat evident, că în această parabolă El este mirele. Fecioarele chibzuite (sau fecioarele mireasă) sunt adevărații credincioși și fecioarele nechibzuite sunt credincioșii cu o mărturie falsă, ca și în celelalte două parabole. Observă că începând cu versetul 5 toate fecioarele, și cele chibzuite și cele nechibzuite, adorm, până se aude strigarea, că Mirele vine. Pentru multe secole ale istoriei Bisericii așteptarea revenirii Domnului era uitată pentru o mare parte din biserica mărturisitoare. Chiar și în timpul marii Reforme nu era cunoscută învățătura că Domnul va reveni. Dar a fost o mare redescoperire a învățăturii, că Domnul revine, și în ultimii 200 de ani această speranță măreață a fost din nou răspândită. [...]

În evanghelia după Matei 25.10 vedem că, atunci când Mirele vine, fecioarele chibzuite intră cu El la nuntă. În această parabolă nunta înseamnă binecuvântările Împărăției lui Hristos pe pământul acesta, când El revine. Fecioarele nechibzuite sunt aceia care au mărturisit în mod fals că au credință, și aceștia vor fi excluși din Împărăție, deoarece ei sunt necredincioși.

Observă că, asemenea ca în parabola cu grâul și neghina, fecioarele nechibzuite nu sunt credincioși infideli, care pierd răsplătirile Împărăției. Nu, ele sunt necredincioși, care nu au viața veșnică. Putem spune aceasta cu convingerea fermă, căci Domnul niciodată nu poate spune unui credincios adevărat: „Nu vă cunosc” (Matei 25.12), indiferent cât de infidel a fost credinciosul. Faptul că ele spun „Doamne, Doamne” (Matei 25.11) accentuează faptul că ele sunt credincioși mărturisitori. Ele fac parte din aceiași oameni, la care se referă Domnul nostru în Matei 7.21-23. Cu toate că acești oameni numesc pe Isus „Doamne, Doamne” și prin „slujbele” lor arată ca adevărații credincioși, ei se vor dovedi ca mărturisitori falși, dacă Domnul nostru spune: „Nu vă cunosc” – ceva, pe care El niciodată nu îl va putea spune unui credincios adevărat.

Parabolele despre grâu și neghină, despre peștii buni și peștii răi și despre fecioarele chibzuite și nechibzuite trebuie să ne facă mai conștienți că oricine, care „arată” ca un creștin, vorbește și spune ca un creștin: „Eu sunt creștin”, în realitate nu trebuie neapărat să fie un creștin adevărat. De asemenea aceste parabole trebuie să ne motiveze să verificăm credința noastră, ca să fim siguri că suntem în grupa credincioșilor care aparțin grâului, peștilor buni și fecioarelor chibzuite.

(Titlul original: „Tares, Bad Fish and Foolish Virgins”)